

Met blote voeten

Bewust en duurzaam leven, het is een mooi streven. Maar de praktijk blijkt weerbarstig. OneWorld kijkt binnen bij mensen met duurzame ambities. “We willen afkicken van een wereld waarin je alles van ver haalt.”

Tekst & foto's Rinske Bijl

Nino Nijman

(30) is autodidact en houdt van bouwen met afval.

Hond Qubus

(3) is al van jongs af aan bij Nino. Hun andere hond is tijdelijk ergens anders. Nino: “Die raakte een beetje over-spannen na de fietstocht.”

op de fiets

Bosque

(15 maanden) gaat niet naar de opvang. Inge: "Ik ben toch zijn moeder? Waarom zou ik dan iemand anders geld betalen om voor hem te zorgen?"

Inge van Domburg

(24) is gestopt met haar mbo-opleiding Eco en wildlife om full-time moeder te zijn.

Ze weten nog precies hoe het begon. Op een avond zaten Inge en Nino in hun appartement in Den Haag een documentaire te kijken op internet.

Inge was zwanger, ze waren net een paar maanden bij elkaar. De documentaire ging over een gezin dat al tien jaar met de auto rondreisde door Afrika. De kinderen gingen niet naar school, maar kregen thuisonderwijs. Inge: "Halverwege hebben we 'm stopgezet. We keken elkaar aan: we gaan nú een datum prikken." De rest van de avond besteedden ze aan plannen maken voor hun eigen vertrek. Nino: "We wilden een boot kopen en daarmee de wereld rondreizen. We dachten zo'n 18 maanden nodig te hebben voor de voorbereidingen."

Het liep anders. Een kleine baby op een boot leek het stel bij nader inzien toch niet zo'n goed idee. Ondertussen bouwde Nino al een paar jaar aan een skelter van gebruikt materiaal. Toen hij op een dag op straat een pallet vond ter grootte van een caravan, ontstond als vanzelf een nieuw plan. Nino: "We hadden een zelfgemaakt whiteboard op de muur hangen voor onze voorbereidingen. Inge tekende daarop een fietsje met een caravan erachter, bed en keuken erin, hondjes en baby erbij. Dat werd ons fietsdroomhuis." →

Je eigen straatje Nino & Inge

Dure wc

Het plan voor een natuurlijk en eenvoudig leven raakte in een stroomversnelling. Via het bedrijf van Inges broer konden ze tegen inkoopprijs een zonnepaneel kopen, dat Nino bovenop de skelter monteerde als afdakje. Voor in de caravan schaften ze een composttoilet aan. Nino: "Dat kostte 250 euro, en was daarmee een van onze grootste uitgaven." Zo hadden ze elektriciteit, een wc en een dak boven hun hoofd. Inge: "Meer hebben we niet nodig."

Twee maanden lang fietsten Inge en Nino met baby Bosque en de twee honden door Nederland. Ze vinden het nog steeds een beetje jammer dat de reis zo vroeg ten einde kwam. Veel sneller dan gedacht bereikten ze hun doel: ze vonden een plek waar ze een zelfvoorzienend bestaan op kunnen bouwen. Een oude camping in Noord-Limburg, waar ze voorlopig in een geleende yurt bivakkeren. De plannen van de eigenaren zijn ambitieus: op zo'n 14 hectare grond willen ze een voedselbos laten verrijzen waar meerdere gezinnen van kunnen leven.

Eten geven

Ganzen zijn leuk en nuttig: "Ze eten naaktslakken."

Chips en chocola

Voorlopig zitten ze nog 'in transitie', zoals Inge het noemt. Nino: "We willen afkicken van een wereld waarin je alles van ver haalt. Natuurlijk is koffie lekker, maar je kunt ook cichorei gebruiken, dat groeit hier in overvloed." Inge: "Ik kijk ernaar uit om alles los te laten wat me in de ban houdt, al die kleine verslavingen zoals suiker. Ik wil ook niet dat Bosque daarmee opgroeit." Op dit moment lukt het ze nog niet helemaal: het lokale aanbod is nog klein en de verleidingen zijn groot. Nino: "Ik heb nooit behoefte aan chips, totdat iemand vraagt of ik nog iets nodig heb uit de supermarkt." Ze creëren alternatieven, zoals zelfgemaakte koekjes, ijs en chocola, en vers fruit van het land.

Buiten koken

Een zelf getimmerde bar en keuken ineem.

Voorop de fiets

Bosque en Qubus passen nog net in de hondenmand.

“
Weggegooiden spullen uit een container halen, mag niet

Leen-yurt

Het gezin leeft en slaapt in één ruimte.

Blote billen

Waar het gezin nu nog zonnepanelen gebruikt, willen ze uiteindelijk het liefst helemaal zonder stroom leven. Moet kunnen, denkt Inge. “Gewoon met de zon mee opstaan, in de winter vroeg naar bed.” De was doen ze al noodgedwongen met de hand, nu de gedeelde wasmachine op het terrein stuk is gegaan. Inge: “De wasbare luiers voor Bosque waren er tijdens onze fietsreis al een beetje bij ingeschoten. Nu wisselen we blote billen af met

composteerbare luiers”

Hun eigen kleren wassen ze zo min mogelijk. Inge: “We hebben geen last van smetvrees. Als kleren stinken hangen we ze buiten of leggen ze in de zon. Na een tijdje kun je ze dan gewoon weer aan.” Nino maakt het niet zoveel uit hoe hij erbij loopt. Inge vindt het weleens lastig, hier in het dorp. “Komen wij weer aan, op onze blote voeten en met die gekke fiets. Ik ben soms bang dat mensen vinden dat ik niet goed voor Bosque zorg.” Ze schaamt zich er ook voor dat ze allebei een uitkering krijgen. “Ik heb dan al snel het gevoel dat ik me moet verdedigen voor wat ik doe.” Van die uitkering willen ze het liefste af, maar ze moeten eerst een manier zoeken om een beetje geld te verdienen.

100 procent afbreekbare luiers bestaan (nog) niet. Het ligt nu tussen de 60 en 80 procent.

Irritante wetgeving

Ze zijn zich ervan bewust dat zelfvoorzienend leven keihard werken wordt. Inge: “Ik kijk uit naar al die taakjes. Lekker op het land bezig zijn, aardappels rooien, met de handen in de modder. Dat geeft me zoveel kracht en energie.” Nino: “Ik ben niet bang om te werken, maar creëer zelf de ruimte om alleen te hoeven doen waar ik zin in heb. Ik wil geen slaaf zijn van mijn eigen leven.”

De overgangsfase waarin ze nu zitten is wel spannend, vinden ze beiden. Nino: “Het lastige is dat de wetgeving niet echt meewerkt. Onderweg mochten we niet

Camping

Verspreid over het terrein staan caravans, huisjes en bouwketen. Een oude caravan doet dienst als kippenren.

zomaar de fiets parkeren en op straat slapen. En voor de uitkering moeten we eigenlijk in Den Haag blijven.” Weggegooid spullen uit een container halen mag ook al niet, daar kun je een boete voor krijgen.” Nino: “Schandalig vind ik dat. Wetgeving is een heel vervelend, irritant ding. In onze maatschappij wordt het je onmogelijk gemaakt om vrij te leven zonder vaste lasten.”

Iets liefs doen

Voorlopig hebben de twee hun handen vol aan het opbouwen van een zelfvoorzienend bestaan. Nino: “Eerst willen we onze eigen voetafdruk zo klein mogelijk maken. Daarvoor kijken we heel erg naar binnen. Daarna willen we meer naar buiten kijken.” Inge: “We hebben allebei de wens om ook andere mensen te helpen, in arme landen bijvoorbeeld. Als ik over dertig jaar terugkijk, wil ik iets liefs hebben gedaan voor andere mensen en voor de planeet.” ●

Volg Nino en Inge via Instagram: @5zielen1fiets

Zoet

De tomaatjes doen het prima in de kas.